

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobkyně: **T. T. N.**, narozená X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová
Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 30. 3. 2026, č. j. OAM-364/BE-BE01-VL11-Z-2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Petru Václavkovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 12 270 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V této věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“).
2. Ze **správního spisu** vyplývá, že dne 24. 3. 2026 byla žalobkyně kontrolována policejní hlídkou v blízkosti hraničního přechodu Pomezí nad Ohří – Schirnding. Při kontrole na výzvu policie nepředložila cestovní doklad, vízum, pobytové oprávnění ani jiný doklad totožnosti. Policie lustrací v informačních systémech zjistila, že žalobkyně nemá žádné oprávnění k pobytu na území České republiky. Téhož dne byla žalobkyně vyslechnuta a bylo s ní zahájeno řízení o jejím vyhoštění. Následně byla rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, ze dne 24. 3. 2026, č. j. KRPK-26494-28/ČJ-2026-190022 (dále „rozhodnutí policie ze dne 24. 3. 2026“), zajištěna za účelem správního vyhoštění na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody podle § 124 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „zákon o pobytu cizinců“).
3. Policie následně umístila žalobkyni do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, ve kterém dne 30. 3. 2026 požádala o udělení mezinárodní ochrany.
4. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 3. 2026, č. j. OAM-364/BE-BE01-VL11-Z-2026 (dále „napadené rozhodnutí“), byla žalobkyně zajištěna podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 17. 7. 2026. Žalovaný vycházel ze zjištění učiněných policií v rozhodnutí ze dne 24. 3. 2026. Žalobkyně vypověděla, že do EU přicestovala letcky v roce 2022 přes Rumunsko, kde pracovala v masokombinátu. Kvůli nízkému příjmu odcestovala po dvou letech do Německa, kde v Bonnu hlídala děti v rodině. Povolení k pobytu v Rumunsku jí skončilo asi v roce 2024, do Německa již cestovala bez platného dokladu a o nové povolení k pobytu nežádala. Cestovní doklad si nechala na radu známých v Rumunsku. V Německu jí jednou kontrolovala policie na nádraží v Kolíně, protože neměla doklady, ale následně jí pustili, protože nic špatného neudělala. Z Německa následně kvůli nízkému příjmu odcestovala do Česka, kde si chtěla najít práci na nějaké tržnici krajanů. Předem neměla nic domluveného. Z Německa jela vlakem a když se blížila státní hranici, tak vystoupila. Přes hranici chtěla jet stopem. Kontrolovali ji němečtí policisté, kteří ji vyslechli, odebrali jí otisky prstů a vyfotili ji. Následně žalobkyni poslali do Česka, kde ji kontrolovali čeští policisté. Nikdy předtím v Česku nebyla. Nemá žádné peníze, jen ty, co má u sebe. Na území EU nemá žádné vazby, celá rodina žije ve Vietnamu. Ve Vietnamu jí nic nehrozí, její vycestování je možné. Zdravotně je v pořádku, má pouze X. Skutečnost, že dne 25. 11. 2024 kontrolovala žalobkyni německá policie v Kolíně nad Rýnem, vyplynula i z vlastního šetření policie.
5. Z uvedených zjištění pokládal žalovaný za klíčové, že žalobkyně pobývá na území EU neoprávněně (a to nejméně od 25. 11. 2024) a svůj pobytový status nijak neřešila, ačkoliv věděla, že nemá platný průkaz. K Česku nemá žalobkyně žádné vazby, natož aby zde měla stabilní adresu pobytu. Celou rodinu má ve Vietnamu, kam se může vrátit. Žalovaný dále upozornil, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu po zadržení policií, ačkoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

předtím pobývala 4 roky na území Rumunska a Německa a nic jí nebránilo v dřívějším podání žádosti. Je proto zřejmé, že o mezinárodní ochranu požádala pouze ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jejím zajištění stala reálnou. Sama žalobkyně navíc potvrdila, že jí ve Vietnamu nic nehrozí. Propuštění žalobkyně ze zajištění by dle žalovaného mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť v jejím případě lze očekávat pokračující nerespektování právního řádu. V minulosti již žalobkyně nesplnila svou zákonnou povinnost vycestovat z území EU. V případě žalobkyně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Nejedná se přitom o zranitelnou osobu vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu. Dobu zajištění v délce 110 dnů, tj. do 17. 7. 2026, žalovaný stanovil s tím, že lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany do 90 dnů (ačkoliv nelze vyloučit, že žádost žalobkyně bude shledána zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu), dalších 15 dnů činí lhůta pro podání případné žaloby a 5 dnů lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení.

Obsah podání

6. Žalobkyně se **žalobou** ze dne 12. 4. 2026, doplněnou podáním ze dne 17. 4. 2026, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá, že žalovaný vycházel pouze z obecných formulací, dostatečně nezjistil skutkový stav a neprokázal existenci rizika útěku žalobkyně. Žalovaný vycházel pouze z rozhodnutí policie ze dne 24. 3. 2026. Ze správního spisu nelze dovodit délku nelegálního pobytu žalobkyně na území EU. Napadené rozhodnutí postrádá konkrétní a dostatečné odůvodnění a nezohledňuje individuální okolnosti případu. Žalovaný neprokázal, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově. Zajištění žalobkyně je navíc nepřiměřené a odporuje principu proporcionality, jedná se o významný zásah do její osobní svobody. Není zřejmé, proč nebylo možné využít alternativy zajištění. Žalobkyně má přitom zajištěné bydlení na adrese X u Ing. T. K. T., k čemuž dokládá jeho čestné prohlášení (č. 1. 8 soudního spisu). Žalovaný nevysvětlil, proč žalobkyni neuložil pouze mírnější povinnost zdržovat se v určeném pobytovém středisku. Žalobkyně je ochotna se správními orgány spolupracovat a zajistit si legální pobyt. Nelze u ní dovozovat vůli porušovat právní řád ČR. Uvědomuje si protiprávnost a závažnost svého dřívějšího jednání, bohužel však až poté, co byla zajištěna policií a následně žalovaným. Žalobkyně ostatně před policií vypověděla, že by si přála vycestovat zpět do Vietnamu, nicméně nemá žádné finanční prostředky ani možnost, jak si je svým přičiněním obstarat. Tuto zcela bezvýchodnou a stresující situaci se rozhodla řešit žádostí o mezinárodní ochranu.
7. Žalobkyně současně navrhl, aby soud přiznal její žalobě odkladný účinek. Spolu se žalobou žalobkyně dále navrhl vydání předběžného opatření, aby byla žalovanému uložena povinnost žalobkyni propustit bez zbytečného odkladu ze zařízení pro zajištění cizinců.
8. **Žalovaný** se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně z rozhodnutí policie ze dne 24. 3. 2026. Žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě vysvětlil důvody, pro které pokládá žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu za účelovou snahu o oddálení správního vyhoštění. Dále uvedl, že žádné nové rozhodnutí o zajištění žalobkyně nebylo v mezidobí vydáno a ke dni 20. 4. 2026 je žalobkyně stále zajištěna.

Posouzení věci soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 46a odst. 7 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

k věcnému projednání žaloby. O věci rozhodl bez jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.

10. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud primárně vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Současně soud nezjistil žádné podstatné změny, k nimž došlo po vydání napadeného rozhodnutí, které by musel zohlednit [k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 30. 1. 2025, č. j. 3 Azs 237/2023-50, odst. 34–35]. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal nejen na základě uplatněných žalobních bodů, ale v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými (v žalobě neuplatněnými) vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 29. 3. 2023, č. j. 10 Azs 35/2023-22, odst. 6).
11. Soud úvodem připomíná, že zajištěním cizince dochází k citelnému zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu chráněného zejména čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci *John proti Řecku* ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, *Rusu proti Rakousku* ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, *Rashed proti České republice* ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a *Saadi proti Spojenému království* ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na nějž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Je proto přípustné jen za striktně definovaných podmínek. Zajištění musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření.

K naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu

12. V daném případě byla žalobkyně zajištěna jako žadatelka o mezinárodní ochranu. V tomto režimu platí, že zajištění může být nařízeno pouze v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření [čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále „přijímací směrnice“)]. Důvody zajištění jsou přitom explicitně uvedeny v čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice, a to v podobě taxativního výčtu následovně:
 - a) za účelem zjištění nebo ověření jeho totožnosti nebo státní příslušnosti;
 - b) za účelem určení těch skutečností, na nichž je jeho žádost o mezinárodní ochranu založena a jež by bez zajištění žadatele nebylo možné získat, zejména v případě nebezpečí skrývání se žadatele;
 - c) během příslušného řízení za účelem rozhodnutí o právu žadatele na vstup na dané území;
 - d) je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečností, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení;
 - e) vyžaduje-li to ochrana národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku;

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

f) v souladu s článkem 28 nařízení Dublin III.

13. Každý z uvedených důvodů plní poněkud jiný účel. Žalobkyně byla napadeným rozhodnutím zajištěna podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož lze rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže *byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*. Aplikovaný důvod zajištění koresponduje s důvodem uvedeným shora v čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice.
14. K výkladu tohoto důvodu zajištění se vyjádřil SDEU v usnesení ze dne 3. 6. 2021 ve věci *J. A. proti Slovinsku*, C-186/21 PPU, podle něhož tento důvod obsahuje dvě odlišné kumulativní podmínky. Jednak *podmínku zajištění žadatele za účelem vyhoštění a jednak podmínku existence přiměřených důvodů, založených na objektivních kritériích, domnívat se, že žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení* (odst. 36). Příkladem objektivního kritéria, kterého se správní orgány mohou dovolávat, je skutečnost, že žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení (odst. 37). Obdobně se k naplnění důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 288/2016-27, v němž uvedl, že jsou v daném ustanovení obsaženy tři podmínky, za kterých lze vydat rozhodnutí o zajištění. První podmínkou je podání žádosti až v zařízení pro zajištění cizinců, druhou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, a konečně třetí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany bylo možno podat dříve. Tyto podmínky je přitom třeba splnit současně.
15. V posuzované věci soud souhlasí s žalovaným, že tyto tři podmínky jsou v případě žalobkyně splněny.
16. Pokud jde o splnění první podmínky, žalobkyně byla zajištěna policií dne 24. 3. 2026 a žádost o mezinárodní ochranu podala v zařízení pro zajištění cizinců dne 30. 3. 2026. To ostatně ani žalobkyně nerozporovala.
17. Splněna byla i druhá podmínka. Žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu poté, co byla rozhodnutím policie ze dne 24. 3. 2026 zajištěna za účelem vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za situace, kdy žalobkyně vstoupila do ČR neoprávněně (tj. bez jakéhokoliv pobytového oprávnění), svou pobytovou situaci na území EU dlouhodobě neřešila, nepokusila se o získání platného cestovního dokladu ani nepodnikla žádné kroky k dobrovolnému vycestování z území a bylo s ní zahájeno řízení o jejím vyhoštění, je patrné, že žalobkyni reálně uložení správního vyhoštění hrozí. Sama žalobkyně ostatně připustila, že si uvědomuje protiprávnost a závažnost svého předchozího jednání.
18. Otázka, zda hlídání dětí v Německu naplňovalo znaky nelegální práce ve smyslu žalobkyní odkazované judikatury, není v této věci podstatná. Nutno však podotknout, že sama uvedla, že si v ČR hodlala najít práci náhodně v tržnici. V tomto soud souhlasí s žalovaným, že to rozhodně nesvědčí o tom, že by si žalobkyně dopředu lámala hlavu s pravidly zaměstnávání,

pokusila se s nimi alespoň obeznámit či dokonce si vyřídit příslušné oprávnění předem. Uvedené podle soudu dokresluje její laxní přístup k dodržování zákonných pravidel.

19. Pokud žalobkyně tvrdí, že ze spisu nevyplývá délka jejího neoprávněného pobytu, soud s tímto nesouhlasí. Z rozhodnutí policie ze dne 24. 3. 2026, z něhož vycházel žalovaný, vyplývá, že dne 25. 11. 2024 jí kontrolovala německá policie, přičemž sama uváděla, že povolení k pobytu v Rumunsku jí skončilo v roce 2024 a v době, kdy vycestovala z Rumunska do Německa, byl její průkaz již neplatný, přičemž v Německu o žádné pobytové oprávnění již nežádala. Nejpozději k 25. 11. 2024, ne-li dříve, se tedy na území EU nacházela neoprávněně. Sama v žalobě nepoukazuje na žádný pobytový titul, které by jí snad v té době svědčil.
20. Soud připomíná, že smyslem řízení o tomto zajištění a následného soudního přezkumu není konečným způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro vyhoštění nebo vycestování cizince z území členských států EU. Smyslem rozhodnutí o zajištění je pouze vytvořit podmínky pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území (srov. usnesení NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150). Žalovaný náležitě vysvětlil existenci oprávněných důvodů se domnívat, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet. Klíčová je v tomto ohledu časová souslednost, kdy žalobkyně na území EU pobývala již od roku 2022, ale o mezinárodní ochranu požádala až poté, co byla zajištěna dle zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a umístěna do zařízení pro zajištění cizinců. Současně soud podotýká, že žalobkyně sama uvedla, že jí ve Vietnamu nic nehrozí a může se tam vrátit. Za takové situace se podání žádosti o mezinárodní ochranu skutečně jeví jako účelové, motivované výlučně cílem pozdržet či zmařit správní vyhoštění, které žalobkyni reálně hrozí (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 Azs 296/2016-28).
21. Žalobkyně přitom nepřišla s žádným jiným přijatelným vysvětlením, proč žádost o mezinárodní ochranu nepodala dříve, ačkoliv na území EU (v Rumunsku a Německu) pobývala od roku 2022. Žalobkyně například netvrdí, že by zde v době jejího pobytu v Rumunsku nebo Německu ještě nenastaly důvody, pro které nyní žádá o mezinárodní ochranu. Naopak sama uvedla, že jí v dřívějším podání žádosti nic nebránilo. Splněna tak byla i třetí podmínka, tedy že žádost o udělení mezinárodní ochrany mohla podat dříve.
22. Aniž by byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu slouží jako preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele za účelem výkonu rozhodnutí o vyhoštění pro případ negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31, a ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 Azs 243/2017-25). Tento účel je nepochybně prostřednictvím zajištění žalobkyně naplněn, neboť žalobkyně je v důsledku zajištění dostupná pro případný výkon rozhodnutí o vyhoštění, přičemž současně zde nejsou na první pohled patrné překážky, které by vyhoštění bránily.
23. Soud proto shrnuje, že žalovaný přezkoumatelně a v souladu se zákonem odůvodnil naplnění všech podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Vycházel přitom z dostatečných skutkových zjištění policie učiněných při předchozím zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Takový postup je systémově předpokládán § 46a odst. 4 zákona o azylu, který výslovně řeší situaci, kdy už je cizinec zajištěn podle zákona pobytu

cizinců a následně podá žádost o mezinárodní ochranu. Z žádného ustanovení nevyplývá například povinnost žalovaného provést s žalobkyní pohovor v rámci řízení o jejím „přezajištění“ dle zákona o azylu. Sama skutečnost, že žalovaný vycházel z podkladů vyplývajících z předchozího řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců, nijak neodporuje právním předpisům (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2017 č. j. 1 Azs 328/2016-28, odst. 22). Žalovanému proto nelze v nyní posuzované věci vytýkat, že dostatečně nezjistil skutkový stav věci. Žalovaný přitom mechanicky nepřevzal veškeré závěry policie, ale náležitě zohlednil individuální okolnosti případu žalobkyně a provedl vlastní posouzení podmínek podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

24. Žalovanému lze podle soudu nicméně vytknout, že do předloženého správního spisu založil pouze samotné rozhodnutí policie ze dne 24. 3. 2026 o zajištění žalobkyně podle zákona o pobytu cizinců, nikoliv další podklady, které toto rozhodnutí cituje (zejména protokol o výsledku žalobkyně ze dne 24. 3. 2026). Za popsáných okolností, kdy žalobkyně nenamítá nic konkrétního proti tomu, jak byla její výpověď v rozhodnutí policie reprodukována, nicméně nejde o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost samotného napadeného rozhodnutí. Obecně je však na žalovaného třeba apelovat, aby do správního spisu k zajištění podle zákona o azylu zakládal všechny podklady, z nichž vycházel, včetně podkladů ze správního spisu k zajištění podle zákona o pobytu cizinců, nikoli pouze výsledné rozhodnutí policie o zajištění. Pokud by se vedl v soudním řízení mezi žalobkyní a žalovaným například spor o to, co přesně žalobkyně při výsledku v řízení vedeném policií uvedla, žalovaný by bez založení protokolu o tomto výsledku do svého správního spisu neměl, jak prokázat, že jeho interpretace výpovědi žalobkyně je ta přílehavá, a že tedy on vycházel ze správných skutkových zjištění. Soud podotýká, že za úplnost předloženého správního spisu odpovídá žalovaný. Případné nedostatky v tomto ohledu je tak třeba klást k tíži jemu.

K neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu

25. Soud se dále zabýval otázkou, zda nebylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření jakožto mírnější alternativu vůči zajištění.
26. Bez ohledu na důvod zajištění se zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí *rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje, a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
27. Volba zvláštních opatření je v první řadě *„vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření“* (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).
28. Jakkoliv nelze paušálně říci, že v případě zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu by byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba

tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo (viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, odst. 27).

29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že v případě žalobkyně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. To vysvětlil tím, že žalobkyně zde nemá žádnou stabilní adresu, v ČR (ale i na území EU) pobývala a pracovala nelegálně a že zde nemá žádné vazby. Žalobkyně sama dobrovolně nevycestovala z území EU, ačkoliv věděla, že ji nesvědčí žádné pobytové oprávnění. Uvedené závěry soud pokládá za přezkoumatelné a věcně správné. Pakliže žalobkyně pobývala na území EU vědomě bez platného oprávnění k pobytu a od roku 2024 nevyvinula žádnou snahu za účelem legalizace svého pobytu, jedná o důvodné skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobkyně nebude právní řád respektovat ani do budoucna, zejména v případě negativního rozhodnutí o její žádosti o mezinárodní ochranu. Ochotu spolupracovat a zajistit si legální pobyt deklarovala žalobkyně až poté, co byla zajištěna policií a reálně jí hrozí uložení správního vyhoštění. Takto projevenou vůli proto nelze pokládat za skutečný a prokazatelný obrat v dosavadním přístupu žalobkyně, který by založil rozumný předpoklad, že žalobkyně bude v budoucnu se správními orgány spolupracovat a že bude respektovat případné rozhodnutí o vyhoštění. Na tom nic nemění ani teprve v žalobě uplatněné tvrzení žalobkyně, doprovázené čestným prohlášením jejího původního obecného zmocněnce, že aktuálně může v ČR pobývat u něj v X. Jde o osobu, k níž žalobkyně při vstupu na území ČR zjevně neměla žádnou vazbu (žalobkyně si hodlala najít práci náhodně v nějaké tržnici krajanů s tím, že zde jinak nemá žádné vazby a celá její rodina žije ve Vietnamu). V situaci, kdy se dobrovolně žalobkyně neohlásila správním orgánům již před svým zadržením, lze mít důvodné pochybnosti, že by tak činila na základě uloženého zvláštního opatření. Ostatně sama skutečnost, že žalobkyně má kde pobývat, nepředstavuje důvod pro aplikaci zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Nijak totiž neupozaduje další, výše již zmíněné okolnosti, které představují dostatečně silné důvody pro neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 Azs 136/2021-50, odst. 20), neboť u žalobkyně nelze s ohledem na její pobytovou minulost očekávat, že bude dobrovolně spolupracovat se státními orgány. Ze stejného důvodu pak nepřichází v úvahu ani aplikace zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
30. Pokud žalobkyně v doplnění žaloby uvádí, že by si přála do Vietnamu vycestovat, ale nemá na to finanční prostředky, není cestou k řešení této situace žádost o mezinárodní ochranu, ale mohla žalovaného požádat o úhradu nákladů spojených s dobrovolným návratem podle § 123a zákona o pobytu cizinců.

K době trvání zajištění

31. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*
32. Žalovaný při stanovení délky zajištění respektoval zákonem dané rozmezí, neboť dobu trvání zajištění stanovil v trvání 110 dnů, tj. do 17. 7. 2026, tedy v rámci přípustné délky zajištění podle citovaného ustanovení. Žalovaný při jejím stanovení zohlednil zejména očekávanou délku řízení o mezinárodní ochraně (s přičtením lhůty pro případné podání žaloby a doručování písemností v soudním řízení). Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e)

zákonu o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, odst. 41, a ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38, odst. 18). Zajištění o délce 109 či 110 dní se srovnatelným zdůvodněním předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně již v přezkumu NSS opakovaně obstálo (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 Azs 316/2017-43, odst. 33–36, ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38, odst. 17–19, a ze dne 30. 9. 2021, č. j. 2 Azs 283/2020-53, odst. 19–20). Žalobkyně v žalobě nenamítala žádné konkrétní okolnosti, které by žalovaný při stanovení délky zajištění opomenul zohlednit a které by činily zdůvodnění této stanovené doby nepřiměřeným či nepřezkoumatelným. Ani soud takové okolnosti nezjistil. Proto má za to, že odůvodnění doby zajištění v napadeném rozhodnutí bylo dostatečně podložené a přiměřené s ohledem na důvod zajištění žalobkyně.

Závěr a náklady řízení

33. Soud tak uzavírá, že neshledal žádný z žalobních bodů důvodným a nezjistil ani žádnou jinou vadu napadeného rozhodnutí. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Jelikož soud rozhodl ve věci samé s nejvyšším urychlením ve lhůtě podle § 46a odst. 8 zákona o azylu, nerozhodoval již pro nadbytečnost o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě ani o návrhu na vydání předběžného opatření.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

36. Usnesením ze dne 13. 4. 2026, č. j. 57 A 6/2026-12, soud ustanovil žalobkyni zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Ustanovený zástupce učinil dva účelné úkony právní služby, a to převzetí právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a doplnění žaloby ze dne 17. 4. 2026 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], po 4 620 Kč za jeden úkon právní služby, k čemuž dále patří paušální náhrada hotových výdajů po 450 Kč za úkon, celkem tedy 10 140 Kč. Protože ustanovený advokát je společníkem právnické osoby, která je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna a paušální náhrada o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést, tj. o 2 130 Kč. Celková výše odměny tak činí 12 270 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. dubna 2026

Karel Ulík v. r.
samosoudce